

Arrest

nr. 106 942 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

en

2. de stad KORTRIJK, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en anderzijds de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk van 6 december 2012 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 13 september 2010, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type C afgeleverd door de Franse autoriteiten, het Schengengebied binnen.

1.2. Verzoeker treedt op 24 oktober 2012 te Kortrijk in het huwelijk met een in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse onderdane.

1.3. Verzoeker dient op 26 oktober 2012 bij de administratieve diensten van de stad Kortrijk een aanvraag in voor een toelating tot een verblijf.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 december 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 6 december 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

[...]

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, §1, 2° Verblijft langer in het Schengengebied dan de geldigheidsduur van zijn visum”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk neemt op 6 december 2012 de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid' van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

heeft zich op 26/10/2012 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle bewijzen die bedoeld worden in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

- *Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten : een vervallen visum*
- *Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor :*
 - * *een bewijs van voldoende huisvesting*
 - * *een bewijs aansluiting ziektenkostenverzekering*
 - * *een bewijs van goed gedrag en zeden*
 - * *een medisch getuigschrift*
 - * *bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*
 - * *bewijs behoorlijke huisvesting”.*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Eerste verweerder stelt niet de auteur te zijn van de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, genomen op 6 december 2012 en vraagt bijgevolg om, wat deze beslissing betreft, buiten de zaak te worden gesteld.

De Raad stelt vast dat uit een lezing van de tweede bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk. Deze beslissing werd immers genomen op grond van artikel 26, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) – dat de bevoegdheid tot de niet-inoverwegingname uitsluitend toebedeeld aan de burgemeester of zijn gemachtigde – en deze tevens werd ondertekend door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Kortrijk. Tweede verweerder bevestigt in de door hem ingediende nota met opmerkingen ook de auteur te zijn van deze beslissing.

In het kader van huidige procedure dient dan ook te worden aangenomen dat eerste verweerder enkel optreedt als auteur van de eerste bestreden beslissing – de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – en dat tweede verweerder enkel optreedt waar het de tweede bestreden beslissing – de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf – betreft.

2.2. Verzoeker vraagt *in fine* in zijn verzoekschrift om de bestreden beslissingen te vernietigen en hem “een visum toe te kennen op grond van artikel 9bis en 10ter Vreemdelingenwet.”

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de burgemeester of zijn gemachtigde. Hieruit volgt dat de Raad slechts bevoegd is deze beslissingen te vernietigen en desgevallend de tenuitvoerlegging ervan te schorsen. De Raad is derhalve niet bevoegd om verzoeker een visum toe te kennen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Eerste verweerder werpt in een exceptie van niet-ontvankelijkheid op dat hij bij de afgifte van huidig voorliggend bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt. Hij stelt dan ook dat hij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet anders kan dan in uitvoering van voormelde bepaling, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig het motief in de eerste bestreden beslissing niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Zoals verweerder evenwel erkent, kunnen hogere rechtsnormen, waaronder het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zich verzetten tegen het aannemen van een gebonden bevoegdheid. Het beantwoorden van de ingeroepen exceptie vereist *in casu* bijgevolg een onderzoek van de aangevoerde middelen tegen de eerste bestreden beslissing. De opgeworpen exceptie kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

[...]

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door verwerende partij in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissingen van enerzijds de burgemeester van de Stad KORTRIJK en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Toelichting

Doordat het stadsbestuur niet het minste onderzoek heeft verricht naar de leefsituatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken. Dat bijvoorbeeld reeds op het ogenblik van de feiten vaststond sijd dat verzoeker een bewijs van voldoende huisvestiging, gezien zijn echtgenote daar rees verblijft vanaf 11/05/2011.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Daarenboven is de motivering van verwerende partij op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van verwerende partij ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motiveringen van het stadsbestuur van Kortrijk en de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid zijn in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

[...]"

4.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers duidelijk gesteld dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn. Hierbij wordt aangegeven dat zijn Schengenvisum is verstrekt. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, onder verwijzing naar de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit, gesteld dat verzoekers aanvraag niet in overweging wordt genomen omdat hij niet alle bewijzen bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12*bis*, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet heeft overgelegd en meer specifiek niet het bewijs heeft overgelegd van enerzijds de vereiste binnenkomstdocumenten en anderzijds van volgende bewijzen bedoeld in artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet: een bewijs van voldoende huisvesting, een bewijs van aansluiting bij de ziektekostenverzekering, een bewijs van goed gedrag en zeden, een medisch getuigschrift, bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en een bewijs van behoorlijke huisvesting. Er dient te worden aangenomen dat deze motiveringen duidelijk zijn toegespitst op de concrete elementen die verzoekers situatie kenmerken en de motiveringen telkens de overwegingen in feite en in rechte bevatten die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat ofwel geen motivering is gegeven ofwel slechts een motivering in stereotiepe of algemene bewoordingen. Ten overvloede dient bovendien gediend te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker – die zelf slechts een summere en algemene uiteenzetting verschaft – toont niet aan op welke wijze bovenstaande motivering niet afdoende is of hem niet toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.1.2.2. In de mate dat verzoeker verder betoogt dat tweede verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem voorgelegde stukken, dient te worden aangenomen dat hij – wat de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, betreft – de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 12bis, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

*§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.
[...]*

Artikel 26, § 1, eerste en vierde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt:

“De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

[...]

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenoot van een vreemdeling met een onbepaalde verblijfsmachtiging van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel voldaan is aan bepaalde voorwaarden. De Raad merkt verder op dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfsplaats in het buitenland, doch in bepaalde gevallen is voorzien in de mogelijkheid deze aanvraag in te dienen in het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats.

Tweede verweerder oordeelt in de tweede bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker op ontvankelijke wijze de aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats in België. Het is niet betwist dat verzoeker zich bij zijn aanvraag niet beriep op buitengewone omstandigheden die hem zouden verhinderen om terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen of dat hij een minderjarige of ouder van een minderjarige die een beschermingsstatuut geniet, is. De bepalingen van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet zijn *in casu* dan ook in geen geval van toepassing. Verzoeker weerlegt verder ook niet de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten nu zijn Schengenvisum is vervallen. Er blijkt aldus op geen enkele wijze dat verzoeker thans is toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf. Dit gegeven volstaat reeds om vast te stellen dat verzoeker zich evenmin bevindt in de situatie zoals bedoeld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet en bijgevolg om te komen tot de *in casu* bestreden beslissing dat de aanvraag niet op ontvankelijke

wijze in België kan worden ingediend. In zoverre in laatstgenoemde bepalingen ook nog wordt vooropgesteld dat tevens alle in § 2 van deze bepaling bedoelde bewijzen dienen te worden overgemaakt en tweede verweerder ook op dit punt motiveerde dat niet alle hierin bedoelde bewijzen door verzoeker werden voorgelegd, kan ten overvloede nog het volgende worden gesteld. Verzoeker betoogt dat tweede verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem voorgelegde stukken. Hij doelt vervolgens op een bewijs van voldoende huisvesting. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat uit nazicht van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een dergelijk overtuigingsstuk heeft overgemaakt aan tweede verweerder in het kader van zijn aanvraag. Uiteraard kon of diende tweede verweerder bij het nemen van zijn beslissing maar rekening te houden met de elementen of stukken zoals meegedeeld door verzoeker bij de indiening van zijn aanvraag. Verzoeker wijst verder nog op het gegeven dat zijn echtgenote reeds sinds 11 mei 2011 op het adres verblijft, doch er kan niet worden ingezien op welke wijze dit gegeven het bewijs van voldoende huisvesting zou vervangen. In zoverre verzoeker bij zijn verzoekschrift voor de Raad alsnog stukken voegt, kan de Raad volstaan met erop te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Tweede verweerder kan immers bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die verzoeker slechts voor het eerst in de procedure bij de Raad bijbrengt.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat tweede verweerder onterecht heeft geoordeeld dat hij heeft nagelaten de vereiste documenten voor te brengen die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid van de wet bepaalde voorwaarden om de aanvraag in België te kunnen indienen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker betoogt op zeer algemene wijze dat tweede verweerder ten onrechte niet het minste onderzoek heeft verricht naar zijn leefsituatie, doch hij blijft in gebreke te duiden op welke grond tweede verweerder hiertoe had moeten overgaan. De Raad benadrukt bovendien dat het aan verzoeker toekwam om bij zijn aanvraag de vereiste overtuigingsstukken te voegen dat deze aanvraag op ontvankelijke wijze kon worden ingediend bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België. Het kwam tweede verweerder enkel toe aan de hand van de aangebrachte stukken na te gaan of verzoeker zich effectief in de voorwaarden bevond voorzien in artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om de aanvraag hier te kunnen indienen. Door verder op zeer algemene wijze te betogen dat de stukken niet op een ernstige wijze werden onderzocht, wordt verder evenmin op concrete wijze een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

4.1.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. *In casu* ligt evenwel geen beslissing voor die werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, laat staan een beslissing die betrekking heeft op een ingediende asielaanvraag. Deze wetsbepaling kan niet dienstig worden ingeroepen.

Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De gevolgen van de bovenvermelde beslissingen zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissingen te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker compleet veranderd en hij genoodzaakt is om terug te keren naar een land waar hij geen banden meer mee heeft en dat hij zijn echtgenote dient achter te laten.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven abrupt afgebroken zou worden.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Wat meer is verzoeker doet er werkelijk alles aan om zich hier volledig in te zetten.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. [...]”

4.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel kan enkel spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). De *in casu* tweede bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 26, § 1, vierde lid van het Vreemdelingenbesluit, dat voorziet dat indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging neemt. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat de (gemachtigde van) de burgemeester geen discretionaire bevoegdheid heeft tot het al dan niet nemen van een weigering tot inoverwegingname van de aanvraag indien hij vaststelt dat de vreemdeling, zoals *in casu*, niet alle in artikel 26, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit voorziene documenten heeft overgemaakt. Het is de burgemeester of zijn gemachtigde niet toegestaan om in strijd met deze reglementaire bepaling te handelen en de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur laat dit bestuur niet toe af te wijken van een in een koninklijk besluit voorziene regeling. Ook wat de eerste bestreden beslissing betreft, dient te worden vastgesteld dat deze werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid (“*moet*”) voor de minister of zijn gemachtigde om aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af te geven wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Hoe dan ook merkt de Raad op dat de verblijfswetgeving erop gericht is de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Het algemeen belang dient in beginsel te primeren op de private belangen van vreemdelingen. Verzoeker betoogt op algemene wijze dat hij geen banden meer zou hebben met zijn herkomstland en dat een terugkeer onherstelbare schade zou teweegbrengen omdat hij abrupt wordt weggerukt van zijn sociaal leven in België en uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht heeft gevonden, doch zonder dat deze beweringen concreet worden gemaakt. Deze algemene beweringen en het enkele gegeven dat verzoeker zou worden gescheiden van zijn echtgenote maken nog niet dat zijn private belangen *in casu* zwaarder dienen door te wegen dan het door de bestreden beslissingen beschermde algemeen belang en dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn. Het nadeel waarop verzoeker zich thans beroept heeft hij bovendien zelf in de hand gewerkt door dit leven op te bouwen in de wetenschap dat hij niet over een rechtmatige verblijfstitel beschikte. Het gegeven dat verzoeker van mening is dat hij België en zijn bevolking nooit schade berokkende en hij zich hier inzet, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De bovenvermelde beslissingen betekenen duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoeker.

Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld, bovendien woont zijn echtgenote, zijn familie en zijn vrienden hier.

Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van verweerster is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin. [...]"

4.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat het privéleven betreft, verwijst verzoeker naar de duurzame banden die hij met dit land heeft opgebouwd, de opgebouwde vrienden- en kennissenkring en het gegeven dat hij in België zijn "psychologisch en sociaal evenwicht" vindt. De vaststelling dringt zich evenwel opnieuw op dat verzoeker zich beperkt tot zeer algemene stellingen die op geen enkele wijze concreet worden gemaakt of worden gestaafd aan de hand van enig bewijsstuk. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er moet immers worden geduïd dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 14 november 2005, nr. 151 290).

Verzoeker betoogt dat hij – buiten zijn echtgenote – familie zou hebben in België, doch blijft ook op dit punt in gebreke om hiervan het minste begin van bewijs aan te brengen.

Zelfs indien verder zou worden aangenomen dat er sprake is van een werkelijk en effectief beleefd gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote, merkt de Raad op dat *in casu* geenszins aannemelijk

wordt gemaakt dat de eerste of tweede bestreden beslissing enige positieve verplichting die op eerste respectievelijk tweede verweerder zou rusten miskent of dat deze een niet-gerechvaardigde inmenging zouden vormen in dit vermeende gezinsleven. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn echtgenote – die tevens de Marokkaanse nationaliteit heeft – in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn echtgenote. Zowel verzoeker als zijn echtgenote dienden ook te weten dat de preciaire of onwettige verblijfsituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissingen houden verder evenmin een absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt bovendien dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

4.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 9bis en 10ter van de Vreemdelingenwet. Hij stelt als volgt:

“Artikel 10ter en 9bis van de Vreemdelingenwet voorzien in de mogelijkheid om een visum toe te kennen door de Belgische overheid op grond van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 9bis en 10 ter de vernietiging en de schorsing van de bovenvermelde beslissingen.

Toelichting

Verzoeker bevindt zich in de bijzondere omstandigheden zoals vermeld in artikel 9bis Vw.

Het is voor verzoeker immers onmogelijk om een visum aan te vragen in Marokko. Gezien zijn echtgenote enkel een leeflooninkomen heeft zal hij geen visum in Marokko kunnen verkrijgen.

Ondertussen kan ook hij niet gaan werken. Nochtans wensen beide partijen zo spoedig mogelijk aan het werk te gaan. Zo heeft de echtgenote van verzoeker bijvoorbeeld al een cursus nederlands gevolgd zodat zij meer kans zou hebben op een job.

Verzoeker legt een aantal stukken voor waaruit blijkt dat hij zijn echtgenote wel degelijk een inkomen heeft en dat verzoeker terecht kan in de huurwoning van haar (stuk 2 en 3). [...]

4.4.2. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de artikelen 9bis en 10ter van de Vreemdelingenwet, teneinde de onwettigheid van de *in casu* bestreden beslissingen aan te tonen. Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaalt immers de modaliteiten van de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, daar waar verzoekers aanvraag om toelating tot verblijf werd ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet zou bevinden – begrip dat op dezelfde wijze kan worden begrepen als het begrip “*buitengewone omstandigheden*” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoeker zich bij het indienen van zijn aanvraag heeft beroepen op buitengewone omstandigheden, zodat de Raad – die zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling dient te plaatsen op het ogenblik van de totstandkoming ervan – de thans ingeroepen omstandigheden niet kan betrekken bij haar beoordeling

van de bestreden beslissingen. Er kan immers niet worden ingezien op welke wijze eerste of tweede verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening kon houden met gegevens waarvan verzoeker naliet hen in kennis te stellen. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat het enkele feit dat men niet voldoet aan de voorwaarden om het vereiste visum te verkrijgen in het land van herkomst, nu men niet zou voldoen aan de vereiste dat het te vervoegen gezinslid in België beschikt over voldoende bestaansmiddelen, geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken dewelke verantwoordt dat de aanvraag bij het gemeentebestuur in België wordt ingediend.

Enige schending van de artikelen 9*bis* en 10*ter* van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS